

Ginkgo biloba 'Fastigiata'
miłorząb dwuklapowy 'Fastigiata'

(C) fot. Agnieszka Żukowska

Bardzo stara odmiana charakteryzująca się wąskim, kolumnowym pokrojem, tworząca wyraźny, prosty przewodnik oraz wzniesione, strzeliste pędy ułożone skośnie lub równoległe do osi drzewa. Przez wielu dendrologów uznawana za typ miłorzębu dwuklapowego, a jej nazwa bywa stosowana jako nazwa zbiorowa dla wszystkich drzew miłorzębu charakteryzujących się wąskim pokrojem. Na świecie rozróżnia się kilka do kilkunastu typów o mniej lub bardziej kolumnowym pokroju, z których pobierane są zrazy do szczepienia, co tłumaczy dosyć spore różnice pokrojowe poszczególnych selektów w obrębie odmiany. Pokrój kolumnowy determinują wyrastające pod ostrym kątem pędy boczne. Po 10 latach uprawy drzewo dorasta do 8 m wysokości i 1,5 m szerokości. Długopędy są nagie, żółtobrązowe, krótkopędy wałeczkowate i pokryte dość licznie bliznami po opadłych liściach. Pąki brązowego koloru, szerokostożkowate, okryte łuskami. Liście typowe, jak u gatunku, ciemnozielone, skórzaste, wachlarzowate, szerokość 5-8 cm, z charakterystycznym wcięciem na wierzchołku dzielącym blaszki na dwie kłapy (bilobus - dwuklapowy). Na długopędach liście są ułożone pojedynczo i skrętolegle, natomiast na krótkopędach skupiają się od 3 do 5 w rozetkach. Za szczególnie pierwotną cechę należy uznać widlaste unerwienie liści. Nerwy rozchodzą się wachlarzowato od nasady ogonka. Jest to unerwienie nie spotykane u roślin okrytonasiennych. Liście jesienią zjawiskowo przebarwiają się na złocistożółty kolor. Drzewa preferują glebę żyzną, dostatecznie wilgotną, ale przepuszczalną, o odczynie lekko kwaśnym (pH 5-6). Stanowisko słoneczne, ciepłe, osłonięte od wiatrów. Młode rośliny wymagają okrycia na zimę, zarówno systemu korzeniowego, jak i korony, starsze egzemplarze są w pełni odporne na mróz. Miłorzęby są wrażliwe na mechaniczne uszkodzenie korzeni. Nie zaleca się stosowania nawozów zawierających wapń. Jak wszystkie odmiany miłorzębu także 'Fastigiata' toleruje niekorzystne warunki glebowe oraz zanieczyszczenie środowiska na obszarach zurbanizowanych. Zdarza się, że drzewa wymagają cięcia korekcyjnego w celu uzyskania jednego centralnego lidera oraz smukłego pokroju. W takim przypadku należy skrócić lub całkowicie wyciąć pędy zaburzające kształt korony. Dzięki gęstej i wąskiej koronie odmiana z powodzeniem może być wykorzystywana do obsadzania ciągów komunikacyjnych, ulic w miastach, a także sadzona w parkach oraz ogrodach, pojedynczo lub w grupach. Za szerszą popularyzacją w miastach przemawia również fakt, że jest to odmiana męska czyli nie wydająca nasion. Odmiana wymieniona na liście Królewskiego Ogrodu Botanicznego w Kew (Wielka Brytania) już w 1896 roku.

autorzy: Tomasz Dymny; , Związek Szkółkarzy Polskich;

grupa roślin	iglaste
grupa użytkowa	iglaste
forma	drzewo
siła wzrostu	roślina szybkoorosnąca
pokrój	kolumnowy
docelowa wysokość	od 15 m do 20 m
barwa liści (igieł)	ciemnozielone
zimozieloność liści (igieł)	liście opadające na zimę
nasłonecznienie	stanowisko półcieniste stanowisko słoneczne
wilgotność	roślina tolerancyjna
ph podłoża	odczyn kwaśny odczyn lekko kwaśny
rodzaj gleby	roślina tolerancyjna
walory	ciekawy pokrój ładne jesienne zabarwienie odporność na zanieczyszczenia ozdobne z liści/igieł
zastosowanie	ogrody przydomowe parki zieleń publiczna drzewo alejowe uliczne drzewo alejowe parkowe szpaler w grupach soliter (pojedynczo)
strefa	5a

